

Arrest

nr. 232 647 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot gezinshereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 september 2019 geeft het parket een negatief advies inzake het huwelijk tussen de verzoekende partij en dhr. Y.O.A..

1.3. Op 1 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van O.S. (...) °14/11/1992, van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, Y.O.A. (...) °14/07/1992, erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen;

Overwegende dat er geen attest van indiening werd afgeleverd in het dossier gelet op het feit dat de aanvraag onvolledig was bij de indiening; bijgevolg geldt er geen wettelijke behandelingstermijn.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 23/02/2014 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

Overwegende dat een eerdere aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd na negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings.

Overwegende dat betrokkene enkele maanden na deze weigering een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende.

Dat betrokkenen bewijzen van gesprekken voorlegt in het dossier; echter werden deze niet vertaald zodat hun inhoud niet kan worden nagegaan.

Overwegende dat op 19/03/2019 nogmaals het advies van het parket werd ingewonnen ten aanzien van dit huwelijk en/of relatie.

In zijn advies van 24/09/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

Uit het politieonderzoek blijkt dat de man plots een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegt ten aanzien van zijn eerdere verklaring op 22/11/2017 in het kader van de voorgaande visumaanvraag:

- met betrekking tot de huwelijksplechtigheid verklaart hij dat deze plaatsvond in de moskee waarbij zijn getuige en 2 getuigen van zijn vrouw aanwezig waren. Daarna werd het huwelijk voltrokken zonder de aanwezigheid van hemzelf of zijn vrouw. In zijn eerdere verhoor stelde de man nochtans dat de officiële plechtigheid bij zijn vrouw thuis doorging.

- met betrekking tot zijn getuige op het huwelijk verklaart hij dat dit zijn neef A.O.O. (...) was; maar in 2017 verklaarde hij dat het zijn vriend S.A.S. (...). Deze laatste staat niet op de akte vermeldt.

- met betrekking tot de huwelijksakte verklaart de man dat hij deze ophaalde in de gemeente terwijl hij voordien te kennen gaf deze te hebben gekregen van de Iman

- met betrekking tot het niet dragen van zijn huwelijksring verklaart de man dit niet zo belangrijk te vinden; echter in zijn verhoor van 2017 verklaarde de man de ring te zijn verloren tijdens zijn tocht van de Soedan naar Libië.

Overwegende verder dat de Eritrese documenten werden gelegaliseerd door de Belgische diplomatieke post in Cairo terwijl deze niet bevoegd is voor de legalisatie van Eritrese aktes van burgerlijke stand.

Rekening houdende met de elementen in de voorgaande weigering, de elementen in het huidige dossier en het politieonderzoek geeft het parket een negatief advies.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op

gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"Samenvatting middel:

Het parket geeft een negatief advies op basis van enkele elementen. Echter kunnen deze elementen geenszins volstaan om de gezinshereniging te weigeren. Bijgevolg zijn de hierboven vermelde artikelen en beginselen geschonden.

4.1.1. Wetgevend kader

Art. 10 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de familieleden van een vreemdeling met verblijfsrecht in België. De familieleden van een Belg zijn de personen zoals voorzien in art. 10, §1, 4° tot 7° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is met de heer Y.O. (...) op 23 februari 2014 religieus gehuwd. De aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging in hoofde van de verzoekende partij werd geweigerd omdat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk niet kan erkennen nu het afgesloten huwelijk er niet op zou zijn gericht om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Uit wat hierna volgt blijkt dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij volledig onterecht hebben geweigerd en er niet met alle gegevens, zoals deze blijken uit het administratieve dossier, rekening werd gehouden.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij aanneemt kan er in het geval van de eerste verzoekende partij en de heer Y.O. (...) geen toepassing worden gemaakt van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De bestreden beslissingen zijn immers alleen maar gebaseerd op een verkeerde interpretatie van de verwerende partij.

Daarenboven worden de voorwaarden van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek niet voldaan. Het is vaststaande rechtspraak dat het bekomen van een verblijfsrecht het enige criterium is om te besluiten tot een schijnhuwelijk. Vanaf het ogenblik dat andere redenen dan het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voorhanden zijn, dient de schijn te worden uitgesloten.

"De uitsluiting van een samenlevingsproject maakt het enige criterium uit voor een geveinsd huwelijk." (Luik, 28 juni 2000, J.L.M.B. 2001, 556 en <http://lmbi.larcier.be> (10 juni 2001), noot C.G.)

"Bij schijnhuwelijk is de toestemming van (één van) de echtgenoten geveinsd wanneer deze toestemming wordt gegeven, niet met het oog op het vormen van een duurzame levensgemeenschap, maar bv. om de verblijfsregeling in België te omzeilen.

Het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat het gevolg kan zijn van de gehuwde staat, wat in casu het geval is, is weliswaar onvoldoende om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk."

(Gent (26e k.) 13 februari 2001, A.J.T. 2001-02, 329).

“De procureur des Konings verzet zich tegen de huwelijksinzegening van een vreemdeling die illegaal in het land verblijft. Het huwelijk wordt verondersteld een poging te zijn de repatriëringmaatregelen van appellant, wegens illegaal verblijf en misdadige activiteiten, teniet te doen. De eis beoogt de opheffing van het verzet. Het recht op huwelijk is gewaarborgd door art. 12 E.V.R.M. en het bewijs van veinzing dient te worden aangebracht door de geïntimeerde terwijl het illegaal verblijf en de strafveroordeling geen belemmering vormen voor het recht op huwelijk. Er bestaat een werkelijke wil om een huwelijk aan te gaan overeenkomstig de essentiële doeleinden van de instelling. Indien de huwelijksinzegening een voordeel kan opleveren in hoofde van appellant, in het bijzonder door de mogelijke vestiging in België, blijkt niet dat deze mogelijkheid het enige doel is. Het bewijs dat het huwelijk een veinzing zou zijn is niet geleverd.

Er wordt bijgevolg bevolen tot het opheffen van het verzet”
(Luik 8 december 1998, Rev. dr. étr. 1999, 263).

Dit is in casu niet het geval, waardoor artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek wordt geschonden.

De motivering van de bestreden beslissingen is bijgevolg onvoldoende om aan te tonen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan en dat de intenties van minstens van één van de partijen enkel gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

4.1.2. Weerlegging redenen weigering gezinshereniging

De bestreden beslissing wordt gebaseerd op zogenaamd drie redenen, m.n. een eerdere weigering voor een aanvraag gezinshereniging, de elementen in het huidige dossier en het politieonderzoek.

- Voorgaande weigering gezinshereniging

Verzoekende partij diende op 21 februari 2017 een aanvraag tot gezinshereniging in. Op 5 februari 2018 werd deze aanvraag geweigerd door de verwerende partij, naar aanleiding van een negatief advies van het Openbaar Ministerie.

Deze weigering werd gebaseerd op het feit dat de voorgelegde huwelijksakte een religieus document was, dat niet vertaald, noch gelegaliseerd werd. Het Openbaar Ministerie was van mening dat een religieus document niet aanvaard kan worden.

Verzoekende partij wenst hieromtrent te verwijzen naar de motivatie dd. 18 juli 2018 die werd neergelegd bij het indienen van de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging. In deze motivatie werd duidelijk uiteengedaan dat er drie verschillende types van huwelijken zijn in Eritrea. Op grond van artikel 518 van het Eritrese Burgerlijk Wetboek kan een huwelijk zowel worden afgesloten door een ambtenaar van de burgerlijke stand als op grond van de religie van de partijen of het gewoonterecht.

“BOOK II – FAMILY

TITLE I - BONDS OF RELATIONSHIP BY CONSANGUINITY AND BY AFFINITY

...

Chapter 3. - Celebration of Marriage

Art. 518. - Various Kinds of Marriages.

(1) Marriages may be contracted before a civil status officer.

(2) Marriages may also be contracted according to the religion of the parties or to locale custom.

Art. 519. - Civil Marriage. A civil marriage shall take place when a man and a woman have appeared before the civil status officer for the 'purpose' of contracting 127 marriage and have given their respective consent before the civil status officer.

Art. 520. - Religious Marriage. A religious marriage shall take place when a man and a woman have performed such acts or rites as are deemed to constitute a valid marriage according to their religion or the religion of one of them.

Art. 521. - Marriage According to Custom. A customary marriage shall take place when a man and a woman perform such rites as constitute a permanent union between such man "and woman under the rules of the community to which they belong or to, which one of them belongs."

(stuk 10, Civil Code of the State of Eritrea, 2015, te consulteren via: <http://portal.vindburgerzaken.nl/StippWebDLL/Resources/Handlers/DownloadBestand.ashx?id=2000020146>)

Artikel 520 van het Eritrese Burgerlijk Wetboek stipuleert dat een religieus huwelijk voltrokken wordt volgens de regels en gebruiken van de desbetreffende religie. Het huwelijk van mevrouw S.I.A.O. (...) en de heer A.Y.O. (...) is voltrokken voor de Massawa Sharia Rechtbank en is aldus geldig volgens de Eritrese wetgeving.

Op grond van artikel 113 van het Eritrese Burgerlijk wetboek is een registratie van het huwelijk verplicht. Deze bepaling trad echter pas in werking in mei 2015.

"Registration of marriages is obligatory, under Article 113 ErCC. However, according to Amanuel the validity of the marriage is not affected by non-registration. Schröder points out that Article 2775 of the Final Provisions of the ErCC rules that legal situations created prior to the coming into force of the Civil Code in 2015 shall remain valid. Therefore at least all marriages contracted before May 2015 are valid marriages even if they are not registered."

(stuk 11, Migration Law Clinic, The 'bewijsnood' policy of the Dutch immigration service: A correct interpretations of the Family Reunification Directive or an unlawful procedural hurdle?, mei 2017, p. 13, te consulteren via:

<https://migrationlawclinic.files.wordpress.com/2017/05/expert-opinion-bewijsnood-final-version-may-2017.pdf>, verzoekende partij zet vet)

Alle juridische situaties die ervoor ontstonden blijven volgens artikel 2775 van de slotbepalingen van het Eritrese Burgerlijk Wetboek rechtsgeldig. Uit deze bepaling volgt dat ook alle huwelijken die vóór mei 2015 werden aangegaan rechtsgeldig zijn zelfs al werden ze niet geregistreerd door een ambtenaar van de burgerlijke stand. Het huwelijk tussen verzoekende partij en haar echtgenoot werd aangegaan op 23 februari 2014 en dient aldus NIET geregistreerd te worden om rechtsgeldig te zijn.

Bovendien dient benadrukt te worden dat religieuze instellingen in Eritrea ook documenten kunnen afgeven met betrekking tot de burgerlijke stand. De Eritrese autoriteiten erkennen zowel geboorte- als huwelijksaktes die uitgegeven werden door deze religieuze instellingen als bewijs.

Naar analogie verwijs verzoekende partij naar het beleid inzake gezinshereniging voor Eritreeërs in Nederland. Vanaf december 2017 worden immers ook de documenten van een niet-geregistreerd religieus huwelijk in aanmerking genomen. Voorheen was dit niet het geval waardoor dit leidde tot veel problemen aangezien het niet evident is om officiële Eritrese documenten te bekomen.

"De beoordeling van nareisaanvragen van Eritreeërs wordt aangepast waardoor het voor Eritreeërs zonder papieren makkelijker wordt om zich te herenigen met hun familie. Het uitvoeringsbeleid wordt nu aangepast en ook niet officiële documenten (van bijvoorbeeld een niet geregistreerd kerkelijk huwelijk) of ander bewijs zullen voortaan worden meegenomen bij de beoordeling. De Nationale ombudsman heeft met instemming kennis genomen van de brief van de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid aan de Tweede Kamer." (stuk 12, De Nationale Ombudsman, Gezinshereniging Eritreeërs zonder papieren wordt beter, 22 december 2017, te consulteren via: <https://www.nationaleombudsman.nl/nieuws/2017/gezinshereniging-eritreeers-zonder-papieren-wordt-beter>)

Bij de huidige aanvraag tot gezinshereniging werd de huwelijksakte gevoegd die zowel gelegaliseerd als vertaald werd. In het negatief advies stelt het Openbaar Ministerie dat de "Nederlandse vertaling door een beëdigd vertaler in België ontbreekt". Echter wordt er nergens in de wet vereist dat de vertaling in het Nederlands moet zijn, en moet worden afgeleverd door een Belgische beëdigde vertaler.

Meer zelfs, de officiële website van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de legalisatie en vertaling van documenten, zegt het volgende:

"Het te legaliseren/apostilleren document moet opgesteld zijn in een van volgende talen: Frans, Nederlands, Duits, Engels, Spaans, Italiaans of Portugees.

Is het document opgesteld in een andere dan bovenvermelde talen?

1. In dat geval moet het originele document vergezeld zijn van een beëdigde vertaling.
 2. De handtekening van een beëdigd vertaler in België wordt voorzien van een legalisatie door de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg waaraan de vertaler verbonden is.”
- (stuk 13, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, Legalisatie van documenten, te consulteren op: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten, geconsulteerd op 28 oktober 2019, verzoekende partij zet vet)

Verzoekende partij heeft overeenkomstig deze regels haar huwelijksakte laten vertalen naar het Frans door een beëdigde vertaler te Egypte (stuk 9). De vertaling en legalisatie van de huwelijksakte is volledig rechtsgeldig gebeurd. Aangezien de religieuze huwelijksakte eveneens rechtsgeldig is, kan er onmogelijk verwezen worden naar de voorgaande weigering om de huidige aanvraag opnieuw te weigeren.

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. De op haar rustende materiële motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden.

- Elementen die de duurzame relatie aantonen

Uit het advies van het Openbaar Ministerie en de bestreden beslissing blijkt dat de weigeringsbeslissing werd genomen op basis van de twee bovenstaande redenen én enkele elementen in het huidige dossier.

Aangezien de twee voorgaande redenen loutere formaliteiten zijn, kan afgeleid worden dat op basis van de elementen in het huidige dossier besloten werd dat de intenties van één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn tot het bekomen van een duurzame levensgemeenschap.

In casu zijn de enige ‘elementen in het huidige dossier’ enkele tegenstrijdige verklaringen die werden afgelegd door de heer Y.O. (...). Op basis van slechts vier kleine tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen besluit verwerende partij dat één van de echtgenoten het huwelijk afsloot met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Echter werd verzoekende partij door verwerende partij nooit uitgenodigd voor een onderhoud. Nochtans is de kans groot dat deze vermeende tegenstrijdigheden via een gesprek uitgeklaard konden worden. Verwerende partij schendt duidelijk het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Om tot een schijnhuwelijk te kunnen besluiten moet voorts uit een geheel van omstandigheden kennelijk blijken dat, op het moment van de voltrekking van het huwelijk en van de instemmingen, dit huwelijk enkel en alleen gericht was op het bekomen van een verblijfstitel in België.

Zo heeft de Minister van Justitie in zijn omzendbrief van 17.12.1999 inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk de aandacht getrokken op het feit dat er dient vermeden te worden dat elk gemengd huwelijk prima facie als verdacht wordt bestempeld.

“De principiële huwelijksvrijheid vereist dat men op dat vlak enige omzichtigheid aan de dag legt. Wanneer echter uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de aanstaande echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, moet de ambtenaar van de burgerlijke stand weigeren het huwelijk te voltrekken. Wanneer men zich beroept op het schijnkarakter van een huwelijk, moet men duidelijke indicaties hebben dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het vormen van hoger vermelde duurzame levensgemeenschap.

(...) Er dient op te worden gewezen dat het recht op huwelijk wordt gegarandeerd door artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, BS, 19 augustus 1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten. Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen. Hieruit volgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte

van aangifte en de voltrekking van het huwelijk niet kan weigeren op grond van het loutere feit dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft.”

De omzendbrief vermeldt een reeks factoren die, in combinatie, een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd, o.m.:

- ” - Partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;
- Partijen hebben elkaar vóór de huwelijkssluiting nooit eerder ontmoet;
- Een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- Een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de andere werkt;
- Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
- Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk;
- Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
- Het optreden van een tussenpersoon;
- Een groot leeftijdsverschil.”

Een duidelijke en onbetwistbare combinatie van deze factoren is in casu geenszins aanwezig.

De aangehaalde elementen door verwerende partij die deze combinatie van factoren zouden moeten bewijzen schieten duidelijk te kort. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier naar deze factoren verwezen. De weigeringsbeslissing verwijst daarentegen enkel naar kleine tegenstrijdige verklaringen.

Verwerende partij houdt geenszins rekening met de elementen eigen aan dit dossier. Zo onderhoudt de heer Y.O. (...) financieel zijn vrouw (stuk 15). De heer Y.O. (...) stuurt regelmatig geld naar verzoekende partij. De naam van de ontvanger van dit geld is niet die van mevrouw S.I.A.O. (...), aangezien zij met haar vluchtelingenkaart het geld niet mag afhalen. Daarom stuurt de heer A.Y.O. (...) het geld via een vriend naar haar.

Daarenboven moet ook gekeken worden naar de lange duur van de relatie tussen verzoekende partij en de heer Y.O. (...). Het koppel kent elkaar al zeer lang en is bovendien al meer dan vijf jaar gehuwd. Verzoekende partij onderhoudt nog steeds haar relatie met de heer Y.O. (...), en ze volhardt in haar intentie om een gezin te vormen met haar man. Op basis hiervan dient afgeleid te worden dat verzoekende partij tot doel heeft een duurzame levensgemeenschap met de heer Y.O. (...) te onderhouden, in plaats van enkel een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Hieromtrent verwijst verzoekende partij naar relevante rechtspraak. Er wordt enerzijds gewezen op een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familierechtbank van 1 maart 2019:

“Uit al de elementen die thans voorliggen (nieuw politieel onderzoek en nieuwe door eisers bijgebrachte stukken) blijkt dat eisers na méér dan 6 jaar en ondanks de fysieke verwijdering nog steeds een relatie hebben, dat ze daadwerkelijk als partners samenwonen wanneer eiseres in België verblijft en dat ze nog steeds de intentie hebben om met elkaar in het huwelijk te treden. Eisers reizen constant tussen Rusland en België om zoveel mogelijk tijd met elkaar te kunnen doorbrengen. (...) In het licht van de langdurige relatie van eisers zijn de in de weigeringsbeslissing aangehaalde argumenten inzake het leeftijdsverschil en de snelle huwelijksbeslissing, niet meer relevant.”
(stuk 17, REA Brugge 1 maart 2019, 2019/2303, verzoekende partij zet vet)

Het Hof van Beroep Gent kwam in oktober 2019 tot een gelijkaardige beslissing:

“Niettegenstaande hun indertijd wederzijds onvolledige kennis van persoonsgebonden gegevens, wijzen de appelanten er terecht op dat de gebruikelijke indicaties en/of de combinatie ervan zoals die worden opgelijst in de omzendbrieven niet toepasselijk zijn in voorliggende zaak en hun reeds langdurige relatie en zelfs feitelijke gezinsvorming voorafgaand aan hun verklaring inzake hun huwelijksintentie op 2 maart 2016.

In die optiek heeft ook het openbaar ministerie in het mondeling advies ter zitting van 13 juni 2019 aangegeven dat hierdoor het jarenlange tijdsverloop sedert het aanvatten van de relatie en de feitelijke

gezinsvorming op zich een belangrijke ontwikkeling uitmaakt die in de loop van voorliggende procedure heeft voorgedaan.”

(stuk 18, Hof van beroep Gent 24 oktober 2019, 2019/7367, verzoekende partij zet vet)

Verwerende partij schendt duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht.

- Legalisatie van de documenten door de Belgische ambassade in Caïro

In de bestreden beslissing wordt verwonderlijk gesteld dat: “Overwegende verder dat de Eritrese documenten werden gelegaliseerd door de Belgische diplomatieke post in Caïro terwijl deze niet bevoegd is voor de legalisatie van Eritrese aktes van burgerlijke stand”.

De verzoekende partij is erkend vluchteling in Egypte en heeft aldaar een geldige verblijfsvergunning (stuk 5). Zij is bijgevolg gevlucht uit Eritrea uit vrees voor haar leven.

Gezien zij een geldige verblijfsvergunning in Egypte heeft en aldaar woont, heeft zij zich aldaar aangeboden met de vraag tot legalisatie van haar Eritrese documenten. De verzoekende partij was zich van geen kwaad bewust en gezien men binnen de ambassade positief reageerde ging zij er uiteraard van uit dat dit in orde is.

De verzoekende partij kan toch niet verweten worden dat een consulaire dienst haar bevoegdheid te buiten is gegaan en daarvan dan zelf de dupe worden. Minstens had de verwerende partij de verplichting om vooraleer een beslissing te nemen, de verzoekende partij of diens raad op de hoogte te brengen van dit probleem!

Verwerende partij heeft in casu duidelijk onredelijk en onzorgvuldig gehandeld. In plaats van verzoekende partij uit te nodigen op de ambassade om haar te confronteren met deze ‘tekortkoming’, neemt ze meteen een weigeringsbeslissing.

Dit is alvast een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, minstens van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

De aandacht moet nogmaals gevestigd worden op de weerlegging van de weigeringsgronden die hierboven werd uiteengezet. Uit het bovengaande blijkt duidelijk dat de door verwerende partij aangehaalde redenen geenszins konden leiden tot een weigering van de aanvraag tot gezinshereniging. In dit opzicht moet verwezen worden naar artikel 12bis, §5 en 6 Vw.

Dit artikel stelt duidelijk dat indien de gezinshereniger erkend vluchteling is, hetgeen in casu het geval is, verwerende partij met andere bewijzen rekening kan rekening houden. Het gebrek aan legalisatie, of een foute legalisatie, kan in geen geval volstaan om de aanvraag te weigeren.

Verzoekende partij verwijst ter volledigheid eveneens naar het rapport van Myria, waarin gewezen wordt op het feit dat verwerende partij zich amper beroept op de mogelijkheid om een onderhoud of interview te organiseren om twijfel over documenten of tegenstrijdigheden op te klaren (stuk 19, Myria, Migratie in cijfers en rechten, 26 juni 2018, p. 98, te consulteren op: https://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_AS_1.pdf).

4.1.3. Samenvattend

De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. De beslissing van de verwerende partij om de aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig genomen.

De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Meer nog, het lijkt erop dat het “beleid” van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk negatieve beslissingen af te leveren zonder eigenlijk wel alle concrete omstandigheden van de desbetreffende dossiers na te gaan.

De verzoekende partij heeft recht op gezinshereniging met de heer Y.O. (...) overeenkomstig artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zorgt ervoor dat de verwerende partij deze artikels, in samenhang met de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en materiële

motiveringsverplichting, schendt. Ook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel worden geschonden in de bestreden beslissing.

Dit middel is gegrond waardoor de bestreden beslissingen vernietigd dient te worden.”

3.1.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat op grond van het niet erkennen van het huwelijk conform artikel 27 van het WIPR op grond van artikel 21 WIPR door de verwerende partij, de verwerende partij kon oordelen dat het visum wordt geweigerd omdat het recht op gezinshereniging niet wordt geopend.

3.1.3. In wezen voert de verzoekende partij met haar uiteenzetting in het eerste middel kritiek op het niet erkennen door de verwerende partij van het in Eritrea afgesloten huwelijk omwille van het betwisten van de rechtsgeldigheid ervan op grond van artikel 21 van het WIPR.

Artikel 39/1, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr.Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr.Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren. De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd.

Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en

anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In casu legde de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag visum voor gezinshereniging een Eritrese huwelijksakte voor van een huwelijk afgesloten in Eritrea op 23 februari 2014.

De verwerende partij heeft dienaangaande toepassing gemaakt van artikel 27 van het WIPR en heeft geweigerd het huwelijk te erkennen, stellende dat elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde kan weigeren een huwelijk te erkennen wanneer in hoofde van minstens één van de partners het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van hen, en erop wijzend dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel is van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending uitmaakt van de openbare orde, overeenkomstig artikel 21 van het WIPR (strijdig met de openbare orde).

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij in het kader van het beoordelen van de onderhavige aanvraag tot het verkrijgen van een visum met het oog op gezinshereniging de bevoegdheid heeft om het voorgelegde document te beoordelen.

De Raad benadrukt nogmaals dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd.

Het middel, dat de Raad zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg (thans familierechtbank) bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het middel niet ontvankelijk is.

3.1.4. Waar de verzoekende partij meent dat de door de verwerende partij aangehaalde redenen niet kunnen leiden tot de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging, waarbij zij wijst op artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit voormelde bepaling duidelijk blijkt dat indien de gezinshereniger een erkend vluchteling is, *quod in casu*, de verwerende partij met andere bewijzen rekening kan houden, dat het gebrek aan legalisatie, of een foute legalisatie, in geen geval kan volstaan om de aanvraag te weigeren, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat niet enkel wordt verwezen – al dan niet terecht – naar een foute legalisatie, maar ook en vooral naar de niet-erkenning van de huwelijksakte op grond van artikel 21 van het WIPR, met name omdat het huwelijk er in hoofde van

beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van hen. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de aanvraag wordt geweigerd onder meer omwille van het gebrek aan legalisatie of een foute legalisatie van de huwelijksakte doch enkel op grond van het niet erkennen van de huwelijksakte op grond van artikel 21 van het WIPR gelet op het negatief advies van het parket. Het is enkel in het kader van dit advies, waarin de procureur des Konings de mening uit dat het huwelijk er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, dat gewezen wordt, naast andere elementen, op het element van de legalisatie van de Eritrese documenten. Aldus wordt de aanvraag geenszins geweigerd op grond van het gebrek aan legalisatie of een foutieve legalisatie, minstens beperkt de verwerende partij zich niet tot deze argumentatie als weigeringsgrond.

3.1.5. De schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepaling en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Samenvatting middel:

De situatie van verzoekende partij valt duidelijk onder artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij heeft hier geen aandacht aan geschonken.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. De eerste verzoekende partij vormt al lange tijd een koppel met de heer Y.O. (...) De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Het koppel is reeds meer dan 5 jaar getrouwd. Hier dient opnieuw verwezen te worden naar de hierboven aangehaalde relevante rechtspraak:

“Uit al de elementen die thans voorliggen (nieuw politieel onderzoek en nieuwe door eisers bijgebrachte stukken) blijkt dat eisers na méér dan 6 jaar en ondanks de fysieke verwijdering nog steeds een relatie hebben, dat ze daadwerkelijk als partners samenwonen wanneer eiseres in België verblijft en dat ze nog steeds de intentie hebben om met elkaar in het huwelijk te treden. Eisers reizen constant tussen Rusland en België om zoveel mogelijk tijd met elkaar te kunnen doorbrengen. (...) In het licht van de langdurige relatie van eisers zijn de in de weigeringsbeslissing aangehaalde argumenten inzake het leeftijdsverschil en de snelle huwelijksbeslissing, niet meer relevant.”

(stuk 17, REA Brugge 1 maart 2019, 2019/2303, verzoekende partij zet vet)

Er moet zeker rekening gehouden worden met de lange duur van de relatie tussen verzoekende partij en haar man. Deze relatie wordt bijgevolg beschermd door art. 8 EVRM.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen

verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met haar echtgenoot wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien haar het recht om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins- en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging plaatsgevonden heeft en alle individuele elementen in rekening werden gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is artikel 8 E.V.R.M. en de motiveringsplicht manifest geschonden."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonde een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven te hebben met haar partner, de heer Y.O.A. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat bij het voorleggen van de Eritrese huwelijksakte ter gelegenheid van de eerste visumaanvraag een onderzoek schijnhuwelijk werd gestart en dat op 30 januari 2018 het parket van de procureur des Konings een negatief advies gaf, dat bij het voorleggen van de Eritrese huwelijksakte ter gelegenheid van de tweede visumaanvraag opnieuw een onderzoek schijnhuwelijk werd gestart en dat op 24 september 2019 het parket van de procureur des Konings opnieuw een negatief advies gaf daar het huwelijk tussen de betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bepaalde elementen van het negatief advies van 24 september 2019 worden in de bestreden beslissing weergegeven. Er zijn contra-indicaties voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het komt de verzoekende partij toe om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke. De verzoekende partij legt geen stukken voor waaruit een effectief beleefde gezinssituatie zou kunnen blijken. Zij beperkt zich tot de stelling dat zij reeds een lange tijd een koppel vormt met de heer Y.O.A. en dat zij reeds meer dan vijf jaar getrouwd zijn waarbij zij wijst op de lange duur van de relatie tussen haar en haar echtgenoot. Het feit dat de verzoekende partij en de heer Y.O.A. reeds vijf jaar zijn getrouwd doet geen afbreuk aan de vaststelling dat geen effectief beleefde gezinssituatie blijkt uit het dossier, noch door de verzoekende partij wordt aangetoond. Immers is het net betreffende dit huwelijk dat de verwerende partij stelt dat het niet erkend kan worden onder verwijzing naar artikel 21 van het WIPR daar dit huwelijk er in hoofde van beide

partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het loutere feit dat er sprake is van een langdurige relatie kan *in casu* niet leiden tot het vaststellen van een effectief beleefde gezinssituatie, nu de verzoekende partij niet verduidelijkt, laat staan aan toont hoe lang de relatie duurt en betreffende het vijf jaar durende huwelijk geoordeeld wordt dat dit een geveinsd huwelijk betreft en nu de verzoekende partij en haar echtgenoot sedert minstens 31 augustus 2015, aldus anderhalf jaar na het vermeende huwelijk, niet meer bij elkaar wonen en uit het administratief dossier geen bewijzen blijken van veelvuldige contacten tussen beiden en deze ook niet worden gevoegd bij het verzoekschrift. De bewijzen van enkele chatberichten en -gesprekken die zich in het administratief dossier bevinden en waarbij geen vertaling is gevoegd, volstaan niet om gewag te maken van een effectief beleefde gezinssituatie. Uit de voorgelegde bewijzen van stortingen door de heer Y.O.A. – waarbij dient vastgesteld te worden, zoals ook wordt aangehaald in de aanvraag, dat deze niet rechtstreeks aan de verzoekende partij zijn gericht – blijkt op zich geen effectief beleefde gezinssituatie.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aan toont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aan toont dat de relatie die zij onderhoudt met de heer Y.O.A. een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij al lange tijd een koppel vormt met de heer Y.O.A. en dat zij reeds meer dan vijf jaar getrouwd zijn. De relatie wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Uit de stukken van het administratief dossier blijken voorts vooral contra-indicaties, doch zeer weinig elementen die wijzen op een duurzame en hechte relatie in die mate dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een effectief doorleefd gezinsleven met de heer Y.O.A. niet aannemelijk maakt, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM dienden te worden getoetst en dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden is voldaan, noch dat op geen enkele manier een belangenafweging met het in rekening nemen van alle individuele elementen heeft plaatsgevonden.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij wijst op haar privéleven, doch behalve haar relatie met haar partner en haar huwelijk met haar partner, geen elementen aanbrengt betreffende haar privéleven in België. Betreffende voornoemde relatie en het voornoemd huwelijk werd er reeds op gewezen dat geoordeeld werd dat het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, dat er geen bewijzen zijn van veelvuldige contacten en er geen sprake is van effectief beleefde banden. Het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar vermeende echtgenoot wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Samenvattend besluit de Raad dat het bestaan van een privé- of gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet werd aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel rekening diende te houden met enig beschermingswaardig privé- of gezinsleven, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Van enige disproportionaliteit is *in casu* dan ook geen sprake. De verzoekende partij kan zich bij gebrek aan een beschermingswaardig privé- of gezinsleven evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

3.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als de schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte beginselen in het licht van voormelde bepaling.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER